

ROMÂNIA

CURTEA DE APEL BUCUREȘTI SECȚIA A VII-A PENTRU CAUZE PRIVIND CONFLICTE DE MUNCĂ ȘI ASIGURĂRI SOCIALE

Dosar nr. (...) (Număr în format vechi ...)

ÎNCHEIERE

Ședința publică de la 13 Noiembrie 2020

Completul compus din:

PREȘEDINTE (...)

Judecător (...)

Grefier (...)

Pe rol se află cererea de apel formulată de apelantul-pârât Ministerul Public – Parchetul (...) împotriva sentinței civile nr. (...) din data de (...) pronunțată de Tribunalul (...) – Secția (...) Conflicte de muncă și asigurări sociale, în dosarul nr.(...), în contradictoriu cu intimatul-reclamant (...), cauza având ca obiect despăgubire.

La apelul nominal făcut în ședința publică nu au răspuns părțile.

Procedura de citare a părților nu este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință care învederează Curții obiectul cauzei, stadiul procesual, precum și modalitatea îndeplinirii procedurii de citare, după care,

Curtea constată că părțile nu au formulat concluzii cu privire la sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pusă în discuție la termenul de judecată din data 18.09.2020.

Curtea rămâne în pronunțare asupra necesității sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție.

CURTEA,

Asupra sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție potrivit art.519 Cod procedură civilă, constată următoarele:

Prin **sentința civilă nr.(...) din data de (...), pronunțată în dosarul nr. (...)**, Tribunalul (...) - Secția (...) Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale a admis cererea de chemare în judecată formulată de reclamantul (...) în contradictoriu cu pârât MINISTERUL PUBLIC – PARCHETUL (...). A obligat pârâtul să reîncadreze și recalculeze indemnizația brută lunară a reclamantului începând cu 01.07.2016 cu luarea în considerare a unei VRS de 484.18 lei. A obligat pârâtul la plata diferențelor dintre salariile încasate și cele stabilite conform prezentei hotărâri începând cu 01.07.2016, actualizate cu indicele de inflație și cu aplicarea dobânzii legale calculate de la data scadenței fiecărei sume până la plata integrală.

În considerente, cât privește fondul cauzei, a reținut, în esență, că reclamantul are calitatea de magistrat, fiind încadrat ca procuror în cadrul Parchetului (...), categorie ce face parte din familia ocupațională „Justiție” în întreaga perioadă în litigiu.

De asemenea, reclamantul a făcut dovada printr-o hotărâre judecătorească definitivă că, pentru familia ocupațională din care face parte, au fost recunoscute majorările salariale

prevăzute de Ordonanța nr. 13/2008 privind creșterile salariale aplicabile judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției pentru anul 2008.

Obligația legală a părților de a aplica *nivelul maxim de salarizare* pentru familia ocupațională „Justiție”, pentru fiecare funcție, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate, începând cu data de 09.04.2015 și în continuare, a fost argumentată de prima instanță pe următoarele dispoziții, edictate de legiuitor în scopul înlăturării inechităților salariale existente în cadrul categoriilor profesionale ce desfășoară aceeași activitate, inclusiv pe cele rezultate din valoarea de referință sectorială aplicată:

- art. 1 alin.5¹ din OUG nr. 83/2014 (introdus prin art.1 pct.1 din Legea nr. 71/2015, începând cu data de 9 aprilie 2015), interpretat prin decizia nr.23/26 septembrie 2016 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Complet pentru dezlegarea unei probleme de drept, coroborat cu art. II din OUG nr. 27/2015;

- art. 3¹ din OUG nr. 20/2016 pentru modificarea și completarea OUG nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare;

- art. I pct.2 din Ordonanța de urgență nr. 43/2016 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2015 care a introdus art. 3¹ alin.(1¹) și (1³) și a adus lămuriri cu privire la sintagma «fiecare funcție» prevăzută la alin. (1), de unde rezultă că nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare se stabilește la nivelul maxim aflat în plată din cadrul tuturor instituțiilor aflate în subordinea aceluiași ordonator de credite

- art. 1 alin. 1 din O.U.G. nr. 57/2015 (în anul 2016, cuantumul brut al salariilor de bază/indemnizațiilor de încadrare lunară de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice se menține la același nivel cu cel ce se acordă pentru luna decembrie 2015);

- art. 1 alin. 1 din O.U.G. nr. 99/2016 (în perioada 1.01. – 28.02.2017, cuantumul brut al salariilor de bază/indemnizațiilor de încadrare lunară de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice se menține la același nivel cu cel ce se acordă pentru luna decembrie 2016);

- art. 1 din OUG nr. 9/2017 (în perioada 1.03. – 30.06.2017, se menține în plată la nivelul acordat pentru luna februarie 2017, cuantumul brut al salariilor de bază/indemnizațiilor de încadrare lunară);

- art. 38 alin. 2 lit. a din Legea nr. 153/2017, care menține, pentru perioada iulie 2017 - decembrie 2017, nivelul de salarizare convenit pentru luna iunie 2017;

- art. 38 alin. 3 lit. a din Legea nr. 153/2017, care menține, începând cu data de 1.01.2018, nivelul preluat anterior aferent lunii decembrie 2017 (indexat cu 25%).

În același sens, al obligației de aplicare a *nivelului maxim de salarizare*, cu luarea în considerare inclusiv a majorărilor salariale acordate prin *hotărâri judecătorești*, a reținut și decizia Curții Constituționale nr.794/2016, Deciziile Înaltei Curți de Casație și Justiție nr.23 din 29 iunie 2015 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, paragrafele 55-58), nr.11/2012 (pronunțată în recurs în interesul legii), nr. 32 din 19 martie 2015, în dezlegarea unei chestiuni de drept. obligatorie potrivit art.521 alin. (3) Cod procedură civilă. Nu în ultimul rând, a evocat Decizia nr.36 din 4 iunie 2018, prin care Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a statuat că: „În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. 5¹ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare, soluția egalizării indemnizațiilor la nivel maxim are în vedere și majorările și indexările recunoscute prin hotărâri judecătorești unor magistrați sau membri ai personalului auxiliar, indiferent dacă ordonatorul de credite a emis sau nu ordine de salarizare corespunzătoare”.

Valorificând așadar dispozițiile legale și soluțiile jurisprudențiale cuprinse în deciziile obligatorii în sensul garanțiilor art.6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, care impun respectarea întocmai și necondiționat a hotărârilor judecătorești definitive, a hotărât Tribunalul că nivelul maxim de salarizare este:

- cel statuat prin hotărâri judecătorești, referitoare la valoarea de referință sectorială aferentă familiei ocupaționale „Justiție”;

- cel aferent nivelului drepturilor salariale cuvenite în plată, iar nu cel privind încadrările salariale teoretice prevăzute prin legile-cadru de salarizare, a căror aplicare efectivă a fost și este suspendată sau eșalonată, neafectând perioada în litigiu;

- cel convenit de drept în plată, deci indiferent dacă, în fapt, respectivele hotărâri judecătorești au fost sau nu puse în plată.

În caz contrar, astfel cum s-a statuat și prin decizia nr. 794/2016 a Curții Constituționale, s-ar crea premisele încălcării principiului egalității în fața legii, consacrat prin art. 16 din Constituție, deoarece persoane aflate în situații profesionale identice, dar care nu au obținut *hotărâri judecătorești* prin care să li se fi recunoscut majorări salariale, ar avea indemnizații de încadrare diferite (mai mici) față de cei cărora li s-au recunoscut astfel de drepturi salariale, prin hotărâri judecătorești, generând diferențe în stabilirea salariului de bază/indemnizației de încadrare. Or, Curtea Constituțională explică fără echivoc și operează distincția clară și inconfundabilă între situația: a) hotărârilor judecătorești „care au interpretat și aplicat acte normative cu caracter general din domeniul salarizării” la nivelul întregii categorii profesionale (cum este cea a familiei ocupaționale „Justiție”, în materia valorii sectoriale) și b) hotărârilor judecătorești prin care „ar fi fost recunoscute anumite drepturi în baza unor situații de fapt particulare, cum ar fi sporul de doctorat, fără aplicabilitate generală”. La pct.31 și 32, aceeași decizie arată: „pentru respectarea principiului constituțional al egalității în fața legii, nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare, prevăzut de OUG nr.57/2015, corespunzător fiecărei funcții, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate, trebuie să includă majorările (indexările) stabilite prin *hotărâri judecătorești* și să fie același pentru tot personalul salarizat potrivit dispozițiilor de lege aplicabile în cadrul aceleiași categorii profesionale, respectiv familii ocupaționale prevăzute de Legea-cadru nr.284/2010, privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice”.

Apreciază Tribunalul că nu se poate ignora, la stabilirea și plata drepturilor salariale, nivelul maxim de salarizare statuat prin hotărârile judecătorești definitive care stabilesc un quantum și componente determinate ale drepturilor salariale avute și cuvenite de drept. În același fel, problema de drept referitoare la *nivelul maxim* de salarizare convenit personalului din justiție începând cu 9.04.2015, deci și pentru perioada în litigiu, a fost dezlegată în mod constant de Înalta Curte de Casație și Justiție, de exemplu, prin Decizia nr. 2369/22.06.2017, pronunțată în dosarul nr. 8216/2/2016 – scj.ro.

A concluzionat, pornind de la considerațiile teoretice anterioare, că hotărârea judecătorească invocată în acțiune face dovada nivelului maxim de salarizare cuprinzând majorările prevăzute de OG 13/2008 și că nu există niciun argument legal care să justifice diferențele de salarizare litigioase. *Salariile se stabilesc pe familii ocupaționale, categorii de funcții și pe niveluri de pregătire profesională, iar nu în considerarea unor persoane privity „ut singuli” și care sunt, în mod întâmplător, contemporane edictării unui act normativ.*

Reținând și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în aplicarea dispozițiilor art.14 din Convenție și a Protocolului nr. 12 la Convenție, cu privire la interdicția discriminării în modalitatea aplicării unui tratament diferit unor persoane aflate în situații comparabile, fără ca acesta să se bazeze pe o justificare obiectivă și rezonabilă, a conchis că pârâții trebuie să ia în considerare majorarea cuprinsă în OG 13/2008 recunoscută prin hotărâre judecătorească, la calculul și la plata nivelului maxim al indemnizației de încadrare

din cadrul aceleiași autorități publice. Acest nivel se aplică tuturor *instanțelor*, toate fiind în subordinea aceluiași ordonator de credite (ministrul justiției, ordonator principal), având același scop, îndeplinind aceleași funcții și atribuții, aflate la același nivel de subordonare din punct de vedere financiar (președinții tribunalelor și curților de apel fiind ordonatori terțiari, respectiv secundari), conform art. 44 alin. 1 și art. 131 alin. 2 din Legea nr. 304/2004.

În consecință, a admis acțiunea cum a fost formulată, obligând și la plata actualizării cu indicele de inflație a sumelor acordate, precum și la plata dobânzii legale aferente acestor sume.

Împotriva acestei hotărâri a declarat apel pârât Ministerul Public – Parchetul (...), înregistrat pe rolul Curții de Apel București – Secția a VII-a privind Conflicte de Muncă și Asigurări Sociale, sub nr. (...)

În cuprinsul motivelor de apel a făcut mai întâi considerații legate de sistemul de salarizare introdus de legiuitor începând cu 01.01.2010.

A susținut că acordând valoarea de referință sectorială determinată prin majorările prevăzute de art.1 din O.G. nr.3/2006 și O.G. nr.10/2007, prima instanță a ignorat Decizia nr. 25 din 14.11.2011, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în recurs în interesul legii, Deciziile Curții Constituționale nr. 289 din 07.06.2005, nr. 818 – 821 din 03.07.2008 și jurisprudența C.E.D.O., din care rezultă că cel în drept să modifice sau să înlocuiască sistemul de salarizare existent, este exclusiv legiuitorul, prin intermediul căruia statul își manifestă opțiunea cu privire la oportunitatea și intensitatea politicilor în domeniu.

A arătat că la data intrării în vigoare a Legii nr. 71/2015, nivelul maxim al indemnizațiilor de încadrare aflate în plată nu cuprindea și majorările salariale prevăzute de art.1 din O.G. nr. 3/2006 și art. 1 din O.G. nr. 10/2007. Cât privește O.G. nr. 13/2008, reclamantul solicită, în referire la drepturi salariale recalculate începând cu 09.04.2015, la nivelul ordonatorilor de credite din sistemul justiției, creșterea valorii de referință sectorială aplicabilă însă, potrivit art. 2 din acest act normativ, doar personalului auxiliar de specialitate din cadrul instanțelor și parchetelor, în cursul anului 2008.

A evocat, la rândul său, decizia nr.794/2016 a Curții Constituționale, însă în sensul în care, în aplicarea ei, ordonatorii de credite din sistemul justiției au procedat la recalcularea indemnizațiilor brute lunare și a sporurilor la nivelul maxim stabilit pentru fiecare funcție, grad, gradație și vechime în funcție, dacă personalul își desfășoară activitatea în aceleași condiții, începând cu 09.04.2015.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a emis Ordinul nr. 897 din 22.05.2018 prin care s-a dispus recalcularea drepturilor salariale ale procurorilor și personalului asimilat, prin raportare la o valoare de referință sectorială de 421,36 lei pentru perioada 09.04.2015 - 30.11.2015, iar pentru perioadele 01.12.2015 - 31.07.2016, 01.08.2016 - 30.09.2016 și 01.10.2016 - 31.12.2017, prin raportare la o valoare de referință sectorială de 463,5 lei. Ceea ce reprezintă o majorare a VRS cu 44,3% în perioada 09.04.2015 - 30.11.2015 (prin creșterea de la 291,98 lei la 421,36 lei), cu 44,3% în perioada 01.12.2015 - 31.07.2016 (prin creșterea de la 321,18 lei la 463,5 lei), cu 21,4% în perioada 01.08.2016 - 30.09.2016 (de la 381,82 lei la 463,5 lei) și cu 4% în perioada 01.10.2016 - 31.12.2017 (prin creșterea de la 445,5 lei la 463,5 lei).

La emiterea actului administrativ s-au avut în vedere considerentele cuprinse în sentința civilă nr. 1961/10.10.2017, pronunțată de Tribunalul Dâmbovița - Secția I Civilă în dosarul nr.4721/120/2017, rămasă definitivă, care a apreciat că, în măsura în care, ca efect al aplicării Legii nr.330/2009 și/sau Legii nr. 284/2010, în cazul unei autorități sau instituții publice, doi angajați care își desfășoară activitatea în aceleași condiții au ajuns să fie salariați în mod diferit, acela care beneficiază de un quantum al salariului de bază și al sporurilor mai mici decât cele stabilite la nivelul maxim în cadrul aceleiași instituții sau autorități publice pentru fiecare funcție/grad/treaptă și gradație, va fi salarizat la nivelul maxim, ca efect al art 1

alin. (5¹) din O.U.G. nr. 83/2014, astfel cum a fost modificată și completată prin Legea nr. 71/2015.

Față de aceste motive, a solicitat admiterea apelului și, în baza art. 480 alin.(2) Cod procedură civilă, schimbarea în tot a sentinței apelate, în sensul respingerii acțiunii ca neîntemeiată.

La termenul de judecată din 18.09.2020, din oficiu, Curtea de Apel București – secția a VII-a a ridicat problema admisibilității și necesității sesizării instanței supreme cu pronunțarea unei hotărâri care să dea rezolvare de principiu următoarei chestiuni de drept :

Interpretarea Deciziei nr. 36/04.06.2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, pronunțată în dezlegarea unei chestiuni de drept, în sensul de a ști dacă instituie precedentul judiciar ca izvor de drept în materia salarizării personalului din justiție

În conformitate cu prevederile art.520 (1) teza finală Cod procedură civilă, a solicitat, dar nu a primit concluziile părților cu privire la admisibilitatea și oportunitatea sesizării, însă, cât privește **punctele de vedere pe fondul problemei** de drept sesizate, acestea rezultă din motivele acțiunii, respectiv ale apelului, care au și sugerat întrebarea cu privire la efectele în practica judiciară a deciziei nr.36/2018 a Înaltei Curți.

Astfel, în cuprinsul **cererii de chemare în judecată** reclamantul arată că-și bazează solicitarea de recalculare a indemnizației prin includerea procentului de 8,5% prevăzut de art.2 din OG nr.13/2008, între altele, pe dispozițiile art. 1 alin. (5¹) din O.U.G. nr. 83/2014, astfel cum a fost modificată și completată prin Legea nr. 71/2015. Acestea au fost interpretate prin decizia nr.36/2018 în dezlegarea chestiunii de drept, pe care instanța fondului a asumat-o în sensul includerii în nivelul maxim de salarizare la care trebuie făcută egalizarea, a drepturilor statuate prin hotărâri judecătorești.

Apelantul, în schimb, susține că nu revine judecătorului, ci este de domeniul competenței exclusive al legiuitorului, stabilirea, modificarea și înlocuirea sistemului de salarizare existent. Iar efectul art. 1 alin. (5¹) din O.U.G. nr. 83/2014, astfel cum a fost modificată și completată prin Legea nr. 71/2015, trebuie înțeles în sensul recalculării începând cu 09.04.2015, a indemnizațiilor brute lunare și a sporurilor, la nivelul maxim stabilit pentru fiecare funcție, grad, gradație și vechime în funcție, pentru a nu se ajunge ca doi angajați care-și desfășoară activitatea în aceleași condiții să fie salariați diferit.

Analizând **cerințele de admisibilitate a sesizării**, conform art.519 din Noul Cod de procedură civilă, Curtea le reține îndeplinite, astfel :

- cauza se află pe rolul unui complet al Curții de Apel București care judecă în ultimă instanță;

- interpretarea solicitată se impune în scopul de a stabili general și obligatoriu, sensul și întinderea efectelor deciziei pronunțate în completul pentru dezlegarea unei chestiuni de drept.

Se are în vedere că în practică, această decizie a ajuns să fie interpretată ca instituind obligativitatea de precedent în materia drepturilor cuvenite personalului din justiție (valoare de referință sectorială, coeficient de multiplicare). Astfel, a recunoaște personalului din familia ocupațională "justiție", toate efectele ce rezultă dintr-o hotărâre judecătorească pronunțată anterior în favoarea unuia din membri, fără posibilitatea de apreciere alternativă a fundamentului pretenției, echivalează cu a spune că respectiva hotărâre creează drept. Este și cazul în speță, în care Tribunalul, făcând referire conformă la decizia nr.36/2018 a Înaltei Curți, a afirmat că nivelul maxim de salarizare este *«cel statuat prin hotărâri judecătorești referitoare la valoarea de referință sectorială aferentă familiei ocupaționale „Justiție”»*. Pornind de la această premisă, a stabilit că hotărârea judecătorească invocată în acțiune face dovada nivelului maxim de salarizare și reprezintă temeiul egalizării la acest nivel, cuprinzând majorările prevăzute de OG nr.13/2008.

Existența unor astfel de hotărâri de încuviințare a unor majorări salariale fiind o certitudine de fapt, instanța de apel are nevoie de a ști dacă, în lumina deciziei nr.36 din 04.06.2018 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, este suficient să existe (fie și pronunțată ulterior deciziei în dezlegarea chestiunii de drept), o hotărâre judecătorească favorabilă unui membru aparținând personalului din justiție, pentru a se institui și/sau modifica nivelul de salarizare prin raportare la care să acționeze și să se verifice de către instanțele învestite ulterior, standardul egalitar reglementat de art.1 alin.(5¹) din OUG nr.83/2014 astfel cum a fost aprobată cu modificări și completări, de Legea nr.71/2015.

- problema de drept s-a conturat recent, ca urmare a faptului că după pronunțarea hotărârii prealabile, a apărut o practică judiciară concentrată de recunoaștere a valorii general obligatorii – ”întocmai ca și legea” -, a hotărârilor judecătorești pronunțate în favoarea unor noi elemente sau drepturi, neincluse anterior în salariul personalului din familia ocupațională ”Justiție”.

Este adevărat că aceasta este o chestiune atipică:

- pe de o parte, pentru că problema de drept ridicată nu ține numai de interpretarea legii în sens strict, de act juridic al autorităților cu putere de reglementare, ci privește interpretarea dreptului din perspectiva rolului ce s-ar putea recunoaște prin decizia obligatorie a instanței supreme, precedentului judiciar, într-o anumită materie pe rolul instanțelor;

- pe de altă parte - dar condiționat tot de caracterul nespecific al efectului jurisprudențial neașteptat ivit -, de această dată, o eventuală orientare majoritară a practicii nu este de natură să răpească interesul pentru felul în care s-ar pronunța instanța supremă, făcând inadmisibilă chestiunea prealabilă. Dimpotrivă, problema s-a reliefat și a căpătat relevanța sesizată tocmai în urma sudării interpretării jurisprudențiale cu privire la valoarea și efectele general obligatorii ale hotărârilor judecătorești pentru alcătuirea și sancționarea judiciară a nivelului de salarizare aplicabil unei categorii de personal.

- așadar, interpretarea propriei decizii din partea Înaltei Curți de Casație și Justiție e esențială pentru a lămuri înțelesul cu privire la valoarea juridică ce se acordă hotărârilor judecătorești în materia drepturilor salariale cuvenite personalului din justiție. Chiar limitată la o anumită sferă de relații sociale, prin implicațiile asupra sistemului normativ care formal nu recunoaște precedentul judiciar ca izvor de drept, o astfel de chestiune nu poate rămâne la latitudinea instanțelor, în mod izolat, care ar proceda de manieră pretoriană, înglobând contradicțiile care rezultă din consfințirea prin decizii de speță a principiului obligativității de precedent. Ci problema de interes public trebuie tranșată printr-un act de interpretare cu aceeași valoare cu a deciziei obligatorii a instanței supreme, înțelese în multe cazuri în practică, ca având aptitudinea de a institui principiul obligativității hotărârilor de speță ce acordă majorări salariale personalului din justiție, pentru interpretările ulterioare ale nivelului de salarizare cuvenit familiei ocupaționale, fără posibilitatea de a mai analiza dreptul subiectiv de origine, după fundamentul său legal. Ceea ce, în condițiile în care art.124 (3) din Constituție stipulează că judecătorii sunt independenți și se supun numai legii, ar fi de natură să știrbească din competența instanțelor de a se pronunța în totală independență asupra interpretării și aplicării legii la cazurile pendinte, transformându-le în simple organe de executare a unei hotărâri anterioare, când aceasta este favorabilă reclamantului, indiferent de nivelul la care va fi fost pronunțată. Iar acesta este numai unul dintre aspectele ridicate de incompatibilitatea obligativității precedentului judiciar cu configurația blocului de constituționalitate. Prin opoziție, efectul principal contrar constă în depășirea de către autoritatea judecătorească a puterii tradiționale și uzurparea competenței specifice legiuitorului, prin instituirea și amendarea pe cale de hotărâre *inter partes*, a unui sistem legal de salarizare.

În consecință, pentru soluționarea unitară a acestor contradicții pe care le-a relevat practica judecătorească în interpretarea deciziei pronunțate în dezlegarea unei chestiuni de

drept, nr.36 din 04.06.2018, dat fiind că de efectele ei cât privește valoarea cu care trebuie investită o hotărâre pronunțată în altă cauză, între alte părți, depinde judecarea dosarului de față, astfel cum a apreciat și prima instanță, Curtea consideră întrunite **condițiile de admisibilitate a sesizării** Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru a le da o rezolvare de principiu, conform art.519 Cod procedură civilă.

Se reține în același scop, că deși majoritară, **practica nu este unitară** în raza de competență a Curții de Apel București, și nici în cadrul secției.

Se menționează drept **jurisprudență relevantă la nivelul secției** pentru interpretarea conform căreia *existența în cadrul familiei ocupaționale a unor hotărâri judecătorești de acordare a unui drept precum cel care face obiectul pricinii (valoare de referință sectorială, coeficient de multiplicare), conduce, în contextul legislativ interpretat obligatoriu prin decizia Curții Constituționale nr.794/15.12.2016 și decizia nr.36/04.06.2018 a Înaltei Curți, la aplicarea în cadrul familiei ocupaționale "Justiție", a majorărilor salariale acordate prin hotărâri judecătorești personalului din respectiva familie, decizia nr.1460 din 15 iunie 2020 pronunțată în dosarul nr.42704/3/2018, decizia nr.5281 din 18.11.2019 pronunțată în dosarul nr.5107/120/2018, decizia nr.2138 din 13 iulie 2018 pronunțată în dosarul nr.16638/3/2018* și decizia nr.2024 din 8 iulie 2020 pronunțată în dosarul nr.231/122/2019.*

În același sens, prin sentința nr.1024 din 26.10.2020 s-a pronunțat în dosarul nr.2345/2/2020, Curtea de Apel București-secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal: *"Neinclusiunea în calculul indemnizației de încadrare bute, începând cu data de 27.02.2017, a unei valori de referință sectoriale de 484,18 lei, la care se adaugă majorarea de 25% prevăzută de art. III din OUG nr.20/2016, este nejustificată, în condițiile în care există hotărâri judecătorești prin care a fost recunoscută această valoare sectorială anterior datei de 27.02.2017(...) Or, nivelul maxim al salariului de bază indemnizației de încadrare, stabilit prin raportare la drepturile recunoscute prin hotărâri judecătorești existent la nivelul de familie ocupațională a "Justiției" la data de 27.02.2017 include valoarea sectorială de 484,18 lei la care se adaugă majorarea de 25% prevăzută de art. III din OUG nr.20/2016."*

În sens contrar, prin decizia civilă nr.3938 din 20 septembrie 2019 pronunțată în dosarul nr.3490/3/2018, Curtea de Apel București-secția a VII-a a reținut: *"Din acest punct de vedere, faptul că printr-o sentință civilă ulterioară, nr.829 pronunțată la 12.07.2018 de Tribunalul Mureș, în dosarul nr.582/102/2018, s-au acordat drepturi suplimentare, fiind recunoscută, începând cu data de 09.04.2015, o indemnizație brută lunară, stabilită prin raportare la o valoare de referință sectorială de 405 lei la care se adaugă o majorare de 8,5% acordată conform OG nr.13/2008 și începând cu data de 01.12.2015 o indemnizație brută lunară, stabilită prin raportare la o valoare de referință sectorială de 405 lei, la care se adaugă majorarea de 8,5% acordată conform OG nr.13/2008 și procentul de 10% prevăzut de Legea nr. 293/2015, sentința ce a devenit definitivă prin neapelare, nu creează premisele aplicării deciziilor de referință ale Curții Constituționale și Înaltei Curți de Casație și Justiție, pentru că niciuna nu poate fi valorificată în sensul în care ar institui precedentul judiciar ca izvor de drept și mai ales, în sensul în care ar face din actul de justiție, legea care va stabili pe viitor drepturile salariale ale unei categorii profesionale sau alteia. Existența acestor drepturi este susceptibilă de verificare de instanța investită în fiecare caz în parte, în temeiul legii neconstrânse de principiul obligativității precedentului, în speță, fiind necesar și suficient argumentul potrivit căruia nu există niciun temei la baza pretenției de a aplica, începând cu data de 09.04.2015, la valoarea de referință sectorială cuvenită reclamantilor, personal auxiliar de specialitate și personal conex din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, majorarea de 8,5% incidentă de la 01 aprilie, respectiv 01 octombrie 2008, în temeiul unui act normativ, OG nr.13/2008, abrogat la data de 31.12.2009."*

Cu titlu de **jurisprudență constituțională** se menționează **Decizia nr. 794 din 15 decembrie 2016**, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.029 din 21 decembrie 2016.

Prin această decizie, care a dat rațiunea pronunțării hotărârii prealabile a cărei lămurire se cere, s-a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3¹ alin. (1²) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare.

În motivarea acestei soluții, Curtea a argumentat că *"pentru respectarea principiului constituțional al egalității în fața legii, nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare, prevăzut de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, corespunzător fiecărei funcții, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate, trebuie să includă majorările (indexările) stabilite prin hotărâri judecătorești și să fie același pentru tot personalul salarizat potrivit dispozițiilor de lege aplicabile în cadrul aceleiași categorii profesionale, respectiv familii ocupaționale prevăzute de Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice."*

"Hotărârea judecătorească, chiar dacă are efecte inter partes, interpretează norme de lege cu aplicabilitate generală. În procesul de aplicare a legii, scopul interpretării unei norme juridice constă în a stabili care este sfera situațiilor de fapt concrete, la care norma juridică respectivă se referă, și în a se asigura astfel corecta aplicare a acelei norme, interpretarea fiind necesară pentru a clarifica și a limpezi sensul exact al normei, și pentru a defini, cu toată precizia, voința legiuitorului. Or, Curtea constată că hotărârile judecătorești prin care s-a recunoscut majorarea indemnizației de încadrare, cum sunt cele prin care s-au stabilit majorările de 2%, 5% și 11%, acordate magistraților și personalului asimilat, au aplicabilitate generală și se deosebesc de ipotezele în care, tot prin hotărâre judecătorească, ar fi fost recunoscute anumite drepturi în baza unor situații de fapt particulare, fără aplicabilitate generală (cum ar fi, spre exemplu, ipoteza în care o persoană a avut recunoscut sporul de doctorat)."

"Întrucât hotărârile judecătorești invocate de autoarea excepției de neconstituționalitate se referă la majorarea indemnizațiilor de încadrare, vizând de fapt și întreaga Familie ocupațională a "Justiției", aceste majorări salariale trebuie avute în vedere la stabilirea nivelului maxim de salarizare corespunzător fiecărei funcții, grad, treaptă, gradație, vechime în muncă și în specialitate. Însă, dispozițiile de lege criticate exclud recunoașterea drepturilor stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești, fără a le lua în calcul la stabilirea nivelului maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul autorității publice. Or, aplicând considerentele de principiu rezultate din jurisprudența constituțională precitată, excluderea majorărilor salariale stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești, de la calculul nivelului maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul autorității publice, afectează art. 124 și art. 126 din Constituție."

Punctul de vedere al instanței se exprimă în sensul că decizia prealabilă ce face obiectul sesizării nu autorizează interpretarea potrivit căreia precedentul judiciar favorabil creează drept general aplicabil în materia drepturilor salariale cuvenite personalului din justiție.

Se reiterează că prin **decizia pronunțată în dezlegarea unei chestiuni de drept nr.36 din 04.06.2018**, Înalta Curte de Casație și Justiție a admis sesizarea formulată de Curtea de Apel București - Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, în Dosarul nr. 5.630/3/2017, stabilind că: *În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (5¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor*

publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare, soluția egalizării indemnizațiilor la nivel maxim are în vedere și majorările și indexările recunoscute prin hotărâri judecătorești unor magistrați sau membri ai personalului auxiliar, indiferent dacă ordonatorul de credite a emis sau nu ordine de salarizare corespunzătoare.

Pentru a pronunța această decizie, a plecat de la forța obligatorie a deciziilor Curții Constituționale, ce atașază atât dispozitivului, cât și considerentelor pe care se întemeiază raționamentul din punct de vedere juridic.

Din acest punct de vedere, spune instanța supremă: *"chiar dacă în decizia prezentată mai sus Curtea Constituțională a interpretat un alt text de lege decât cel supus prezentei dezbateri, totuși, se observă că soluția legislativă a egalizării indemnizațiilor la nivel maxim a fost adoptată de legiuitor, începând cu data de 9 aprilie 2015, prin introducerea art. 1 alin. (5¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, astfel că toate considerentele expuse de instanța constituțională se verifică și în privința acestui text de lege."* În același sens, *"chiar dacă în cauză hotărârile judecătorești pronunțate pentru obținerea unor drepturi salariale au efecte doar între părțile ce au luat parte la judecată, totuși se observă că hotărârile judecătorești prin care s-a recunoscut majorarea indemnizației de încadrare, cum sunt cele prin care s-au stabilit majorările de 2%, 5% și, respectiv, 11% acordate magistraților și personalului asimilat, în temeiul Ordonanței Guvernului nr. 10/2007, nu vizează situații de fapt particulare, ci aplicarea unor prevederi legale cuprinse în acte normative, care au aplicabilitate generală."* Prin urmare, a conchis Înalta Curte, *"aceste majorări salariale trebuie avute în vedere la stabilirea nivelului maxim de salarizare corespunzător fiecărei funcții, grad/treaptă, gradație, vechime în muncă și în specialitate, aceasta fiind logica egalizării drepturilor salariale avute în vedere de legiuitor la edictarea textului legal a cărui interpretare se solicită. Dacă s-ar da o altă interpretare, aceasta ar fi contrară scopului și substanței normei, s-ar menține inechitățile salariale în cadrul aceleiași categorii de personal și, în consecință, ar persista discriminarea pe care legiuitorul a intenționat să o elimine prin edictarea acestei reglementări."*

În motivarea **punctului de vedere exprimat**, instanța de sesizare observă că atât hotărârea prealabilă, cât și decizia de neconstituționalitate pe care se întemeiază, au avut un obiect de interpretare limitat la dispozițiile legale deduse dezlegării, respectiv, verificării constituționalității. Se constată, de asemenea, că aceste dispoziții au fost analizate prin raportare la intenția exprimată de legiuitor la data edictării lor, fără ca soluțiile pronunțate să fie de natură să fixeze vreun reper pentru comportamentul ulterior al instanțelor în materia egalizării salariale la nivelul cel mai înalt care ar rezulta dintr-o hotărâre judecătorească. Competența de judecată a oricărei instanțe (inclusiv a celei supreme sau constituționale) este limitată la ceea ce există, fără posibilitatea de a anticipa, a da girul, cu atât mai puțin, a obliga la respectarea *de plano*, a unor acte impredictibile, incerte, neavute în vedere la judecata soldată cu decizia obligatorie, fie ele și hotărâri judecătorești prezumate legale absolut prin autoritatea pe care le-o conferă art.124 și 126 din Constituție.

Într-adevăr, decizia nr.794/2016 pronunțată de Curtea Constituțională, care a stat la baza hotărârii prealabile în cauză, nu a investit instanțele cu vreo putere nouă : de a pronunța hotărâri cu aplicabilitate generală, ci a constatat această trăsătură a unor drepturi cuprinse în hotărâri existente la data adoptării textului incriminat, dar excluse de acesta de la realizarea intenției sale, pentru care nu a găsit nicio justificare obiectivă și rezonabilă. Dimpotrivă, a văzut în soluția legislativă de excludere a hotărârilor judecătorești de la realizarea intenției de egalizare la nivel maxim, o manifestare de natură să afecteze însuși principiul fundamental al egalității căruia pretindea să-i dea expresie, plasat în contextul rolului pe care înfăptuirea justiției, separația și echilibrul puterilor îl îndeplinesc în statul de drept. Cu toate aceste vicii, instanța constituțională nu a depășit cadrul și momentul delimitate de norma legală controlată,

pentru a anticipa asupra unor eventuale drepturi ce s-ar mai putea recunoaște în viitor, obligând legiuitorul să le consacre cu aplicabilitate generală și, prin filtrul legii, pe judecătorul ordinar, să le consfințească atunci când va fi sesizat cu eșecul angajatorului în aplicarea respectivei legi.

Cu atât mai mult, Curtea Constituțională nu a statornicit valoarea de sursă de drept, întocmai cu a legii, a hotărârilor judecătorești, imediat ce acestea ar recunoaște majorări salariale de aplicabilitate generală, chiar dacă ar antama perioada de activitate a normei interpretate. Nici n-ar avea cum, având în vedere că scopul său este de a controla constituționalitatea legilor, nu de a stabili principii de judecată pe fond ori chiar soluții de-a gata pentru instanțe, când ar determina valoarea juridică sau relevanța probantă a actelor (nenormative) ale dosarului.

Așa fiind, decizia de neconstituționalitate (de care nu poate fi desprinsă hotărârea prealabilă) vorbește despre ceea ce știau și obiectiv puteau cunoaște atât judecătorul constituțional, cât și legiuitorul delegat, la momentul la care și-a exprimat intenția amendată pentru neconformitate cu legea fundamentală: pe de o parte, despre *egalizarea prevăzută de art.3¹ alin.(1) din OUG nr.57/2015, introdus prin OUG nr.20/2016*; pe de altă parte, despre *drepturile stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive, existente la data intrării în vigoare a normei declarate neconstituționale pe motiv că nu le includea în nivelul maxim de salarizare* (mai exact, s-au avut în vedere, în mod cert și determinat, cei 18% prevăzuți de O.G. nr.10/2007, pe care unii magistrați și personal asimilat îi aveau incluși în indemnizație, spre deosebire de restul familiei ocupaționale).

Pornind de la rolul și efectele schițate anterior ale Curții Constituționale și actelor sale, această decizie nu poate fi înțeleasă și utilizată pentru mai mult decât spune, respectiv pentru a deduce că se recunoaște autorității judecătorești puterea de a se pronunța pe cale de dispoziții generale atunci când statuează asupra unor drepturi susceptibile de o astfel de aplicare, cu corolarul său, obligativitatea precedentului judiciar, în afara logicii presupuse de autoritatea de lucru judecat cu tripla sa identitate. Pe lângă efectul de maximizare a puterii, o astfel de înțelegere ar comporta și efectul contrar, prin ipoteză neintenționat de decizia care afirmă principiul independenței și supunerii judecătorilor numai legii, care și-ar vedea îngădită până la inexistență facultatea de apreciere, ținută fiind de singura soluție posibilă în prezența unei hotărâri conforme pretenției de majorare a indemnizației.

Desigur că o astfel de situație ar fi de natură să producă consecințe absurde chiar și pentru sistemele de drept care recunosc obligativitatea precedentului judiciar - dar numai în interpretarea și aplicarea legii, iar nu pentru a o crea, după o procedură care implică unificarea practicii la vârful sistemului judiciar și admițând deopotrivă că hotărârea obligatorie nu e automat cea favorabilă titularului pretins al dreptului.

În caz contrar, a spune că e nevoie de o singură hotărâre judecătorească favorabilă pentru a crea un întreg sistem de salarizare, indiferent că vor fi existând și hotărâri contrare, eventual anterioare și pronunțate de instanțe superioare, înseamnă o preluare mecanică și subiectivă a tezei privitoare la obligativitatea hotărârilor judecătorești, a cărei valabilitate nu se verifică nici în sistemele de sorginte pretoriană. Niciun drept, niciun principiu și niciun considerent al deciziilor obligatorii evocate nu poate fi interpretat ca implicând caracterul general obligatoriu al hotărârilor judecătorești pronunțate în materia drepturilor salariale ale personalului din justiție, și acesta acordat selectiv, numai celor favorabile ideii de majorare a indemnizației, cu ignorarea oricăror altor manifestări de voință concurente: că s-ar afla în hotărâri judecătorești ce se pronunță diferit, în opțiuni legislative exprese contrare ori într-o absență a reglementării. Un alt paradox la care ar conduce o astfel de accepțiune a obligativității hotărârilor ar fi și acela că după pronunțarea primei hotărâri de admitere a unor noi majorări, orice altă intervenție judecătorească ar fi superflua: pe de o parte, față de presupusele efecte general-obligatorii; pe de altă parte, față de obligativitatea prioritară a

precedentului favorabil, până la obținerea acestuia, după care oricâte hotărâri contrare s-ar putea adopta, că ele nu ar avea nicio valoare și nu s-ar bucura de recunoașterea pe care pârâtul, ca parte egală din punct de vedere al dreptului procesual civil, ar putea s-o revendice, la rândul său.

Toate aceste concluzii cu privire la efectele hotărârilor judecătorești de acordare a unor majorări salariale asupra interpretărilor ulterioare ale drepturilor cuvenite personalului din justiție, sunt aplicabile, *mutatis mutandis*, deciziei date în dezlegarea chestiunii de drept ce face obiectul sesizării. Atât prin obiectul judecății, cât și în virtutea considerentelor pe care se întemeiază soluția, aceasta este, precum s-a mai spus, indisolubil legată de decizia de neconstituționalitate.

Singura diferență, mai degrabă formală, fără influență asupra raționamentului de fond în chestiunea supusă dezlegării, constă, pe lângă deosebirea de norme interpretate, în faptul că problema "egalizării salariale" este abordată cu intenție directă doar în hotărârea Înaltei Curți, în timp ce decizia Curții Constituționale o antamează tangențial, cu titlu de efect subsecvent soluției de neconstituționalitate date obiectului sesizării, care în sens strict se referă doar la "nivelul maxim de salarizare".

În rest, astfel cum rezultă din expunerile succinte ale celor două decizii, și hotărârea prealabilă nr.36 din 2018 se înscrie în același cadru al legii pe care o interpretează, în speță, al Legii nr.71/2015, fără a depăși logica previzibilă legiuitorului la momentul edictării art. 1 alin. (5¹).

Astfel, când s-a referit la aceste "*majorări salariale ce trebuie avute în vedere la stabilirea nivelului maxim de salarizare corespunzător fiecărei funcții, grad/treaptă, gradație, vechime în muncă și în specialitate, în logica egalizării drepturilor*", le-a avut în vedere, în mod expres și exclusiv, pe cele de 2%, 5% și 11%, acordate magistraților și personalului asimilat, în temeiul Ordonanței Guvernului nr. 10/2007, astfel cum limitativ au fost reținute și în decizia Curții Constituționale nr.794/2016. Bazându-și soluția pe motive legate de rațiunea legii care a intenționat să elimine discriminarea prin edictarea reglementării supuse interpretării, Înalta Curte de Casație și Justiție a sancționat cu efecte obligatorii starea de fapt și de drept existentă la momentul exprimării opțiunii legislative. Pronunțându-se asupra egalizării salariale în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (5¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare, instanța supremă nu a făcut altceva decât a intenționat explicit: să interpreteze voința legiuitorului cu privire la acțiunea principiului egalității în materie salarială. Or, această voință legislativă nu se poate manifesta pentru mai mult decât ar fi putut să prevadă legiuitorul la momentul edictării normei interpretate - cum ar fi pronunțarea unor hotărâri de recunoaștere a altor majorări salariale decât avute în vedere pentru pronunțarea deciziilor obligatorii, ca sursă a diferențelor de valoare de referință sectorială în plată, cel târziu, la același moment. Niciunde în cuprinsul său, hotărârea prealabilă nu stipulează că o hotărâre pronunțată între părți aflate pe picior de egalitate procesuală devine general obligatorie prin efectul Legii nr.71/2015, dacă admite pretențiile de majorare salarială ale reclamantului din familia ocupațională "justiție". Astfel, ea nu exprimă intenția de a acorda girul în alb pentru egalizarea la nivelul oricărui altor drepturi s-ar recunoaște vreodată, cu sursa identificabilă într-o reglementare anterioară datei de 09.04.2015. O pretenție, ca și hotărârea care se pronunță asupra ei trebuie să-și aibă cauza, sursa, în legea care consacră respectivul drept, în privința căreia instanța păstrează putere suverană de interpretare. Orice practică jurisprudențială care s-ar considera obligată la o anume soluție, previzibilă dincolo de principiile procesului echitabil, sau care ar plasa sursa unui drept subiectiv general aplicabil în altceva decât în lege, nu este autorizată de termenii deciziilor de neconstituționalitate, respectiv în dezlegarea chestiunii de drept. De altfel, când

spunem că sursa dreptului trebuie căutată și găsită în lege, avem în vedere sensul pozitiv, material, al noțiunii, cu corolarul său - faptul că izvorul unui drept pretins legal nu se poate afla nici în omisiunea de reglementare, nici în neconstituționalitatea legii. Tot astfel, nu pot constitui sursă de drept subiectiv, deciziile obligatorii ale instanței supreme sau Curții Constituționale. Acestea nu pot fi invocate ca stând la baza recunoașterii vreunui drept, ci doar pentru a justifica înțelesul legii care îl consacră. A pretinde contrariul, cum că decizia de neconstituționalitate și/sau hotărârea prealabilă întemeiază în drept pretențiile de majorare a indemnizațiilor, înseamnă a le identifica pe acestea cu legea și pe autorii lor, cu legiuitorul pozitiv, de unde și concluzia cu privire la valoarea de izvor de drept a hotărârilor judecătorești.

În realitate, declarând neconstituționalitatea textului pe motiv că exclude drepturile cuprinse în hotărâri judecătorești de la stabilirea nivelului maxim de salarizare, Curtea Constituțională nu le-a investit pe acestea cu forța de a reglementa o întreagă sferă de relații sociale, de domeniul legii, și nici nu a știrbit puterea de decizie a instanțelor, obligându-le să admită cereri, fără a le mai cerceta din punct de vedere al fundamentului legal, dacă cel puțin o hotărâre de acest fel s-a pronunțat anterior, într-o satisfacție și cererea nelimitată a imperativului maximizării; după cum, interpretând soluția egalizării salariale ca incluzând majorările recunoscute prin hotărâri judecătorești în plată la data de 09.04.2015, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a instaurat principiul obligativității de precedent, deschizând calea unor posibilități nedeterminate, incalculabile la momentul judecării, de recunoaștere în orice hotărâre judecătorească a unui temei de majorare salarială generală. Faptul că o hotărâre judecătorească executorie nu poate fi exclusă ca temei de diferențiere salarială, așa cum a intenționat legiuitorul sancționat, nu presupune și reciproca, anume că orice hotărâre favorabilă va crea automat o diferență de tratament obligatoriu de compensat la nivelul pe care îl atrage.

Ambele soluții obligatorii trebuie privite în cadrul competenței și obiectului investiției, limitat la ceea ce poate face și a avut de judecat fiecare dintre cele două instanțe situate la vârful sistemului jurisdicțional. Posibilitatea de stabilire a salariului legal de către instanțele ordinare nu a constituit domeniul de investire și analiză a celor două decizii, astfel că ele nu pot fi asumate cu această semnificație. Preluarea lor în sensul în care hotărârile de speță s-ar impune judecăților ulterioare cu forță de lege când ar avea drept obiect drepturi salariale de aplicabilitate generală, este o simplă speculație, neautorizată de termenii deciziilor.

O asemenea consecință nu poate fi asimilată de sistemul de drept românesc nici din punct de vedere juridic, strict normativ, nici din punct de vedere al principiilor de maximă generalitate ce definesc și guvernează statul de drept și înfăptuirea justiției, întrucât pe de o parte, ar realiza o extindere nejustificată a domeniului de acțiune a puterii judecătorești prin imixtiunea în sfera exercițiului altor autorități constituite în stat, pe de altă parte, pentru un sector privilegiat de relații sociale, ar transforma instanțele în simple organe de investire cu formulă executorie și aplicare a unor hotărâri, fără vreo putere de decizie.

Or, în respectul principiului independenței judecătorului, legea nu poate și nici nu a fost interpretată în sensul în care o hotărâre judecătorească ar fi ținută să asigure cu orice preț, triumful alteia; ci, cel mult, să-i facă aplicare, dacă și în măsura în care este aplicabilă - premisă valabilă și când ar fi vorba despre deciziile obligatorii ale Curții Constituționale și instanței supreme. Întrucât acestea nu pot consacra drepturi, ci sunt date tot în interpretarea și aplicarea dreptului obiectiv (cu alternativa, în condițiile legii, a încetării aplicabilității ca efect al neconstituționalității), o instanță investită cu judecarea unui drept este și trebuie să rămână suverană în aprecierea existenței acestuia, în funcție de sursa lui, care se poate afla în lege, în contract, chiar și într-o altă hotărâre judecătorească, dar nu pentru că o astfel de hotărâre s-ar fi pronunțat deja în problema similară, într-un anume sens.

În consecință, reținând atât admisibilitatea, cât și oportunitatea dezlegării problemei de drept enunțate, în temeiul art.519 și 520 alin.(1) din Codul de procedură civilă, Curtea de Apel București – secția a VII-a va solicita Înaltei Curți să pronunțe o hotărâre prin care să-i dea soluționare de principiu.

În temeiul art.520 alin. (2), va dispune suspendarea judecății până la pronunțarea hotărârii prealabile.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE:**

În temeiul art. 519 și art. 520 din Codul de procedură civilă:

Sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prin care să dea o rezolvare de principiu următoarei probleme de drept:

Interpretarea Deciziei nr. 36/04.06.2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, pronunțată în dezlegarea unei chestiuni de drept, în sensul de a ști dacă instituie precedentul judiciar ca izvor de drept în materia salarizării personalului din justiție.

În baza art.520 alin. (2) din Codul de procedură civilă suspendă judecarea apelului, până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea acestei chestiuni de drept.

Fără cale de atac.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei astăzi,
13.11.2020

Președinte
(...)

Judecător
(...)

Grefier
(...)